

– Баща ти каза да ми дадеш да се нахраня от гозбата, дето майка ти я е сготвила. Ако не вярваш – ей го де е баща ти – питай го.

– Дядо Попе, Дядо Попе... – викнала малката дъщеря.

– Какво мари? Дай му, че да се връща по-бързо.

Като чула баща си, извадила тя гозбата, дала му. Нахранил се доволен чиракът и се върнал на лозето. Започнал той пак да си мисли какво да направи та да се отърве от работата. Наумил се да измами този път баба попадия. Ударил отново мотиката по-силно, счупил пак сапа. Ядосал се пак дядо поп, но му рекъл:

– Върви бързо в къщи и вземи мотиката на баба попадия, че само тя остана.

Чиракът само това и чакал. Хукнал той бързо към къщата. Отишъл при баба попадия и чукнал на вратата:

– Дядо поп каза да ми дадеш.

– Абе какво да ти дам? – попитала го тя.

– Дядо поп каза да ми дадеш да се нахраня от гозбата, дето си я сготвила. Ако не вярваш – ей го де е – питай го.

– Дядо Попе, Дядо Попе... – викнала попадията.

– Какво мари? Дай му, че да се връща по-бързо.

Като чула дядо поп, тя извадила гозбата, дала му. Нахранил се доволен чиракът, цялата гозба изял и се върнал на лозето. А тя работата вече не била останала много.

Залязло вечерта слънцето, взело да се стъмва. Върнали се дядо поп и чиракът в къщата. Прибира се в къщи чорбаджията и слуша – в едната стая малката дъщеря плаче, а в другата – голямата.

– Абе защо плачете вие? Какво е станало?

– Чиракът изяде всичкото ядене, дето баба попадия го беше сготвила.

– Как така изяде яденето?! Аз какво ви казах, вие какво сте направили!

– Та нали ние те питахме и ти каза да му дадем.

– Мотика да му дадете, а не ядене!

Разлютил се дядо поп, подгонил чирака. Последният обаче освен че бил хитър, и много бързо бягал. Гонил го, гонил го попът – все не може да го стигне. Изморил се и спрял да си почине. Минали съселяни и го попитали:

– Дядо попе, защо го гониш тоя чирак? Какво толкова е направил?

– Как да не го гоня, бе? – отговорил дядо поп. – Като ламя яде, а като кон бяга.